

Homilija na praznik Marijinega vnebovzetja, 15. avgusta 2015 na Ptujski Gori

Dragi sobratje duhovniki, dragi bratje in sestre!

Lep pozdrav vsem, ki ste se danes, na največji Marijin praznik – praznik Marijinega vnebovzetja, zbrali tukaj na Ptujski Gori.

V vsebino praznika nas je popeljal odlomek iz zadnje knjige *Svetega pisma*, iz *Knjige razodetja*, ki jo poznamo tudi pod imenom *Apokalipsa*. Pisec, evangelist Janez, navaja močna in zgovorna znamenja, s katerim nam predstavlja veličino Boga in Njegovo razodevanje človeku.

Kot prvo znamenje navaja ženo, obdano s soncem. Vsak takoj pomisli na Marijo. Seveda lahko predstavlja Njo, ima pa to znamenje tudi širši pomen. S soncem odeta žena kaže tudi na svetlobo, ki razodene stvari v resnični in pravi luči. Žena je odeta v lepoto in lepoto tudi razodeva. Pod nogami žene je luna, znamenje negotovosti, spreminjanja in odvisnosti. Dejstvo, da se to znamenje nahaja pod ženinimi nogami, izpričuje, da gre za ženo, ki je svobodna vsakega slabega vpliva in odvisnosti od česar koli. Venec zvezd nad njeno glavo nakazuje, da je že v slavi. Žena lahko predstavlja tudi Cerkev, novo Božje ljudstvo. Žena je noseča, to pomeni, da je rodovitna, da daje življenje sinovom in hčeram. Vpije v porodnih bolečinah, kar kaže na rojstvo Božjega Sina, ki ga je rodila nova Eva, Marija. Zastavlja se nam vprašanje, kaj pomeni velik zmaj s sedmimi glavami in desetimi rogovi. Kaže na izjemno moč slabega, deset rogov v *Svetem pismu* namreč pomeni moč in vladanje. To znamenje pa ne nakazuje popolne moči, saj ima znamenje nad glavo žene dvanajst zvezd, kar pomeni, da zmaj ne more slaviti zmage.

Knjiga razodetja je nastala v času, ko so kristjani že trpeli preganjanje in so mnogi izmed njih umirali mučeniške smrti. Današnji odlomek tako želi v vernikih utrditi vero in prepričanje, da kristjani niso sredstvo v rokah hudobije tega sveta, ki želi kristjane izbrisati in uničiti. Evangelist Janez je spodbujal kristjane, katerih zaupanje je bilo zaradi preganjanja in trpljenja načeto. Povedal jim je, da kristjani ne bodo hrana zmaju in da na koncu zmage ne bo slavilo zlo. Pokazal jim je, da njihova pot vodi v nebo – tudi otrok, ki ga je rodila žena, je bil odnesen k Bogu in k Njegovemu prestolu.

Pričujoči odlomek iz *Knjige razodetja* predstavlja soočenje kristjana s svetom, v katerem živi, kjer so kristjani velikokrat izpostavljeni nasprotovanju ali celo preganjanju. Na tem mestu nam lahko pridejo naproti cerkveni očetje z likom Božje Matere. Prepričani so bili, da če je kdo zares verjel v Božjo Besedo in ji dal prostor, da se v njem utelesi, je to bila Marija, in da zato nad njo ne more slaviti zmage, kar je slabega in grešnega.

Razmišljanje ob odlomku iz *Knjige razodetja* postaja vedno aktualnejše, kajti okolje, v katerem živimo, postaja vedno bolj pogansko, podobno tistemu, s katerim so se soočali prvi kristjani. Vera postaja zasebna stvar, ki nima ničesar opraviti z vsakdanjim javnim življenjem. In tako mnogi živijo dvojno življenje: brez Boga in z Njim. Na delovnem mestu in v javnem življenju se obnašamo, kot vsi drugi, v cerkvi pa pokažemo svojo vero. Prav tako tudi ne uspemo povezati človeka kot telesno in duhovno bitje v eno samo celoto. Kar je človeškega, vemo, da je krhko in negotovo ter usojeno smrti; kar je božjega, je večno. Dogma o Marijinem vnebovzetju, ki jo je razglasil papež Pij XII., pa poudarja ravno to, da tudi telo najde svoje mesto v Bogu in da je namenjeno poveličanju.

Človek kot celota je zapisan novemu življenju. To nam lepo podčrta sv. Pavel v prvem pismu Korintčanom (1 Kor 15,35-36): »Pa bo kdo vprašal: 'Kako so lahko mrtvi obujeni? S kakšnim telesom pridejo?' Neumnež! Kar ti seješ, ne oživi, če ne umrje. In to, kar vseješ, ni telo, ki bo nastalo, ampak golo zrno, bodisi pšenice ali česa drugega. Bog pa mu da telo, kakor je določil, in sicer vsakemu semenu lastno telo.« Ves človek je torej zapisan k temu novemu življenju, življenju v Bogu, kjer zmaj nima moči, ampak je že poražen. V nebesih ni slabega, tam je samo slava Boga.

Današnjega človeka pesti veliko gmotnih, ekonomskih in socialnih težav. Naša glavna in največja želja pa je želja po odrešenjski moči: tisti, ki človeka osvobajajo od slabega in ga usmerjajo k dobremu, da bi živel življenje, vredno človekovega dostojanstva in da bi rasel v tisti pravi kulturi, to je kulturi ljubezni. Človek se danes pogosto obravnava kot sredstvo, z njim se manipulira na različne načine, s strani politike in raznih drugih lobijev, ki želijo kontrolirati potek stvari, v ozadju pa so le njihovi osebni interesi, ne pa skupno dobro in dostojanstvo človeka. To se kaže v sistematičnem razbijanju osnovnih vrednot: družine, človeškega dostojanstva, solidarnosti, sprave, odgovornega ravnanja z okoljem... Cilj takšnega ravnanja je doseči osredotočenost in zagledanost v tuzemski svet, saj po njihovem prepričanju ni drugega življenja, kot to, ki je omejeno na nekaj desetletij in ki ga je zato potrebno kar najbolje izkoristiti.

Miselnost, ki se vse bolj širi med nami, želi v isti tok spraviti tudi nas kristjane. Že res, da smo po rojstvu vsi del tuzemskega sveta, toda po krstu postanemo Božji otroci. Prejmemo novo, večno življenje, to pa pomeni, da smo kot celota zapisani življenju. A.M. Slomšek nam v svoji pesmi *V nebesih sem doma* jasno kaže, da v sebi nosimo hrepenenje po večnem življenju. Lahko rečemo, da nosimo več kot le hrepenenje, kajti to večno življenje je že v nas.

Današnji praznik Marijinega vnebovzetja je zato za vsakega od nas praznik veselja in upanja. Vnebovzetje Marije je zaključek poti, ki ni bila dosti drugačna od naše. Marija se je veselila in doživljala tudi bolečino. Svojo vero je živela sredi vsakdanjih opravkov in vsakdanjih skrbi vsake matere, ki skrbi za vsakdanje življenje: hrano, obleko, hišo ... Ravno to njeno vsakdanje življenje je bilo polje, na katerem se je razvijal poseben odnos z Bogom, med njo in Sinom. Od nas se je razlikovala le po globlji veri in večjem zaupanju v Boga. Tudi v njenem življenju so bili trenutki, ki jih ni razumela, je pa vse ohranjala v svojem srcu, o njih premišljevala in jih izročala Bogu. Kolikokrat smo tudi mi v podobni situaciji, ko nečesa ne razumemo, ko ne vidimo smisla, ko se nam vse zdi pretežko ... Ne ostanimo sami v teh trenutkih, pustimo, da se nam Marija pridruži, da nas spremlja v naših radostih in bolečinah ter nas nauči, kako lahko vse to izročamo Bogu. Danes smo v evangeliju slišali, da svoji sorodnici Elizabeti ni prinesla samo svoje bližine, svoje pripravljenosti in pomoči, ampak tudi Jezusa. Prinesla je Njegov evangelij in Njegovo odrešenjsko moč.

Mnogokrat se nam zdi, da gre ta svet v svojo smer in da sami ne moremo prav ničesar storiti, zato podležemo logiki sveta, ki je grajen na relativizmu in uživaštvu, namesto da bi v ta svet prinašali Kristusa, Njegov evangelij, da bi prinašali luč, mir, veselje in prijateljstvo. Prosimo danes Boga, da bi po Marijinem zgledu in njeni priprošnji v naši domovini postajali vedno bolj znamenje življenja in da bi gojili vrednote, ki to življenje ohranjajo. Tako bomo tudi mi kot Marija udeleženi pri Božji slavi in bo tudi naše življenje »v hvalo njegovega veličastva«. To pa je pot, ki nas vodi v večno življenje!

+ Alojzij Cvikl SJ
mariborski nadškof metropolit